

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 99.925 van 19 oktober 2001
in de zaak A.86.086 /XIV-4968**

In zake : XXX
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 13 augustus 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 juni 1999;

Gelet op het arrest nr. 84.807 van 24 januari 2000 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 15 mei 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST , op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 4 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 10 oktober 2001 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. MESSENS die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat uit het verzoekschrift tot nietigverklaring blijkt dat verzoeker op 19 oktober 1994 in KAMIS AL MUSHET (Saoudi-Arabië) aankwam (zie p. 7-8 van het verzoekschrift); dat blijkt dat hij op deze plaats kon werken als kameelwachter, dat hij dit werk praktisch vier jaar deed, zodat hij in KAMIS AL MUSHET verbleef van 19 oktober 1994 tot 11 november 1998, nadat hij zijn land van herkomst had verlaten op 19 oktober 1994; dat verzoeker op 12 november 1998 vertrok naar SANA (JEMEN); dat hij aldaar geen asiel wenste aan te vragen, omdat hij het vluchtelingenkamp JAMIN wenste te vermijden, gezien het feit dat de leefomstandigheden daar mensonterend waren; dat verzoeker verklaart dat hij ongeveer drie maanden in SANA verbleef, toen hij iemand ontmoette die hem uitleg verstreekte over de vluchtmogelijkheden naar Europa; dat hij daaraan toevoegt dat hij van SANA naar ADEN vertrok, waar hij op 5 februari 1999 aankwam, omdat men in ADEN, aldus verzoeker, gemakkelijker door de politiecontroles geraakt met een vals paspoort; dat hij op 6 februari 1999 het vliegtuig naar PARIJS nam en dat hij in België aankwam op 7 februari 1999, waar hij zich op 8 februari 1999 vluchteling verklaart; dat op 12 februari 1999 de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing neemt tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, die op 18 juni 1999 wordt bevestigd door de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die als volgt luidt:

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 25 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Somalische taal machtig is.

Betrokkene verklaarde te behoren tot de Sheikal-minderheidsclan en afkomstig te zijn uit Dila. In 1993 beschuldigde de regering van Somaliland zijn clan van samenzwering met de fundamentalistische Al-Ittihad. Hun boerderij werd aangevallen door soldaten van de regering en zijn vader werd meegenomen en opgesloten in Boroma in afwachting van zijn berechting. Omdat betrokkene vreesde dat zijn vader aan Ethiopië zou uitgeleverd worden, ging hij naar Boroma. Samen met een oom en twee verwanten voerde hij een gewapende aanval op de gevangenis en bevrijdde zijn vader. De twee verwanten raakten gewond bij deze aanval en samen vluchtten ze naar Ethiopië, waar ze clandestien verbleven tot 1994. Toen vertrok hij, via Somaliland en Jemen naar Khamis Al Mushet (Saoedi-Arabië), waar hij op 15 oktober 1994 aankwam. Hij werkte er illegaal en toen hij in 1998 problemen kreeg met zijn werkgever, verhuisde hij op 12 november 1998 naar Sana'a (Jemen). In Jemen leefde hij als dakloze en vroeg hij geen asiel aan omdat hij niet in een vluchtelingenkamp wou verblijven. Op 6 februari 1999 nam hij, in gezelschap van een agent, een vliegtuig naar Parijs en van daar reisde hij verder naar Brussel waar hij dezelfde dag aankwam. Op 8 februari 1999 vroeg hij asiel aan.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene een vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie niet kan aannemelijk maken.

Betrokkene verbleef langer dan drie maanden in Saoedi-Arabië (met name van 19 oktober 1994 tot 12 november 1998) en verbleef daarna tot 6 februari 1999 in Jemen. In beide landen heeft hij nagelaten om er zich te laten registreren als (kandidaat-)vluchteling omdat er in Saoedi-Arabië geen asielsezoekers aanvaard worden en omdat hij in Jemen niet in een vluchtelingenkamp wou blijven. In elk geval heeft betrokkene beide landen verlaten zonder "vrees voor vervolging" in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat betrokkene's relaas tegenstrijdigheden vertoont.

In de motivatie van betrokkene's verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep maakt hij, voor wat de gewapende aanval op de gevangenis van Boroma betreft, melding van een neef en twee nonkels als mededaders. Tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 12 februari 1999) en zijn verhoor op het Commissariaat-generaal had hij het daarentegen over één oom en twee verwanten. Voorts verklaarde hij ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij vernomen had dat zijn familie inmiddels van Ethiopië naar Kismayo verhuisd is, terwijl hij op het Commissariaat-generaal beweerde niet te weten waar zijn familie zich bevindt.

Betrokkene blijkt daarenboven niet in het bezit van enig document, wat de controle van zijn reisweg en identiteit onmogelijk maakt.

Tenslotte bevat het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep van betrokkene geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Bovendien heeft betrokkene na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, langer dan drie maanden in een ander land verbleven, en dit land verlaten zonder de vrees in de zin van artikel 1, Al. A, Par. 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)"

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand doet ter zitting van de exceptie van buitenzaakstelling, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat uit wat volgt blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk middelen ontwikkelt die de Raad van State kan ontleden en beantwoorden, zodat de exceptie van afwezigheid van middelen wordt verworpen;

3.1. Overwegende dat samengevat, verzoeker drie middelen ontwikkelt telkens afgeleid uit de schending van het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen ondertekend op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, uit de schending van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, opgemaakt te New York op 31 januari 1967, uit de schending van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet), uit de schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel en uit de schending van de materiële motivering;

3.1.1. Overwegende dat deze middelen samen worden onderzocht, omdat zij niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden en omdat, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, zij ongegrond zijn; dat het determinerend motief van deze considerans gevonden wordt in de volgende passus van de bestreden beslissing:

“Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene een vrees voor persoonlijke vervolging niet kan aannemelijk maken.

Betrokkene verbleef langer dan drie maanden in Saoedi-Arabië (met name van 19 oktober 1994 tot 12 november 1998) en verbleef daarna tot 6 februari 1999 in Jemen. In beide gevallen heeft hij nagelaten om er zich te laten registreren als (kandidaat-)vluchteling omdat er in Saoedi-Arabië geen asielzoekers aanvaard worden en omdat hij in Jemen niet in een vluchtelingenkamp wou blijven. In elk geval heeft betrokkene beide landen verlaten zonder “vrees voor vervolging” in de zin van de Vluchtelingenconventie.”;

Overwegende dat voornoemd citaat bevestigd wordt door het feitelijk relaas in het verzoekschrift dat werd weergegeven onder punt 1;

3.1.2. Overwegende dat het determinerend motief van de bestreden beslissing een correcte toepassing uitmaakt van artikel 52, § 1, 4/ van de Vreemdelingenwet, naar luid waarvan zowel de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, als de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in graad van beroep, de asielaanvraag mag onontvankelijk verklaren, wanneer de vreemdeling, na zijn land te hebben verlaten, langer dan drie maanden in een ander land verblijft, zonder vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van de Vluchtelingenconventie; dat voornoemd motief het geheel van de bestreden beslissing draagt en afdoend is, zodat de overige motieven van voormelde beslissing overtollige motieven uitmaken, die niet worden onderzocht,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien oktober tweeduizend en een, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.